

[Ministeren for kulturelle anliggender.]

Som Berlingske Tidende i en ledende artikel har skrevet, er der dog ikke mere næringsfrihed i 2 monopoler end i ét monopol, men som sagt, jeg har intet imod, at et udvalg nærmere behandler spørgsmålet.

Ordføreren for forslagsstillerne (Hanne Budtz): Når venstre og det konservative folkeparti har fremsat forslag til lov om, at der skal kunne meddeles private personer eller selskaber bevilling til radiospredning på kommerciel basis, skal det betragtes som vort bidrag til at skabe orden i æteren i det omfang, vi ved internationale aftaler har bundet os dertil. Vort lovforslag må altså ses i nøje sammenhæng med det af den højtærede minister for offentlige arbejder fremsatte lovforslag, som vi netop har behandlet, og selv om det formelt er to forskellige forslag, er det en samlet realitet, og vi er derfor meget forbavset over, som allerede det ærede medlem hr. Harald Nielsen har givet udtryk for, at de to lovforslag ikke skal behandles under ét, således som det ellers er tilfældet her i tinget, når to emner hører nøje sammen.

Nu er der foreslået nedsat et udvalg vedrørende ministeren for offentlige arbejders lovforslag, og så bliver der vel et særskilt udvalg til behandling af det lovforslag, vi har fremsat, hvilket naturligvis ikke alene er særdeles upraktisk, men på forhånd udelukker en samtidig behandling og vel må være beregnet på at hæmme vort lovforslags rimelige behandling. Vi kan fra vor gruppes side karakterisere det — for at sige det meget pænt og diplomatisk — som en fra regeringens side særdeles uvenlig handling.

Vi betragter i øvrigt vort lovforslag som en betydelig bedre måde at løse problemerne på end ved at vedtage en lov, som vi finder tvivlsomt forenelig med jurisdiktions-spørgsmålet, og som kriminaliserer forhold, der efter almindelig retsopfattelse ikke bør være strafbare.

Mit parti var ved vedtagelsen af radio-

loven i 1959' imod, at Danmarks radio fik monopol på radiospredning. Den højtærede minister for kulturelle anliggender har netop nævnt tallene ved afstemningen dengang, nemlig 75 stemmer mod 51. Jeg kan så kun konstatere, uden at det naturligvis forundrer mig, at der stadig er vundet fremgang for den sunde fornuft, som vort synspunkt repræsenterer. Der var ved debatten i 1959 betydelig argumentation for og imod monopolradioen, og navnlig argumenterede tilhængerne af statsmonopolet for deres synspunkt med, at det ville være det mest demokratiske, om staten havde det monopol, navnlig ud fra den betragtning, at det gav lige adgang for alle politiske partier, at der ikke var nogen, som fik en særlig fortrinset, og så dette, at man ikke ønskede reklameradio.

Men denne sag må bedømmes ganske realistisk, og realiteten er, at der her i landet og navnlig i adskillige andre lande eksisterer bølgelængder, som faktisk benyttes af private sendere. I mange lande er der overhovedet ikke noget problem, fordi man dér ikke ønsker noget statsmonopol, men simpelt hen tillader de private senderes eksistens, enten fordi det er det almindelige grundlag, eller fordi man har meddelt en koncessionsordning. Nu hævdes det — det sagde den højtærede minister også for et øjeblik siden — at giver man koncession til en anden radiospredningsvirksomhed, skaber man blot et nyt monopol. Jeg ved ikke, om det er noget argument, at det er bedre at have ét monopol end at have to monopoler — det må man nemlig kalde det — og under alle omstændigheder vil det, at man har to monopoler, jo betyde indbyrdes konkurrence. Konkurrence er efter vor mening altid overordentlig nyttig, og for øvrigt vil det meget ofte medføre en højnelse af kvaliteten — selv om jeg hører til dem, der synes, at de programmer, der udsendes af Danmarks radio, har en meget høj kvalitet. Men klart er det da, at konkurrence er et nyttigt moment.

Den højtærede minister har netop nedsat